

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1074/06
23.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић - Јовановић, Надежде Радевић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, сада на привременом раду у ГГ, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради повраћаја зајма, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. 1334/2005 од 6.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Панчеву Гж. 1334/2005 од 6.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Ковину П. бр. 454/2004 од 24.11.2004. године у ставу I усвојен је тужбени захтев тужиоца тако што је тужени обавезан да му наплати износ од 72.500 са домицилном каматом почев од 19.10.1999. године до 31.12.2001. године у динарској противвредности обрачунатој по званичном курсу у месту плаћања на дан исплате, а од 1.1.2002. године па до исплате са каматом обрачунатом на износ главног дуга по каматној стопи у висини есконтне стопе коју одређује Европска централна банка у динарској противвредности по званичном курсу у месту плаћања на дан исплате. Ставом II обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.200,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Панчеву Гж. 1334/2005 од 6.12.2005. године, ставом првим изреке делимично је усвојена жалба туженог па је наведена пресуда Општинског суда у Ковину у побијаном делу става I изреке потврђена. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу II изреке, тако што је тужилац одбијен са делом захтева за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 65.200,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Панчеву, ревизију је благовремено изјавио тужени, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, те погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога прописаних одредбама члана 386. Закона о парничном поступку, а које се примењују на основу члана 491. став 4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/2004 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 22.2.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија туженог није основана.

Ревизијом побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на чије постојање ревизијски суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама, дати разлози су јасни и непротивуречни, у складу су са доказима спроведеним до закључења главне расправе и исправама у спису. Другостепени суд је оценио жалбене разлоге на начин прописан одредбама члана 375. став 1. Закона о парничном поступку. Стога не стоје наводи ревизије којима се указује да изрека првостепене пресуде није разумљива.

Из чињеничног стања утврђеног у току првостепеног поступка произилази да је на захтев тужиоца, тужени потписао изјаву о дугу, а по којој признаје дуг према тужиоцу у износу од 17.300. Овај износ се односи на новац који је тужилац давао туженом приликом боравка у ГГ, за редовне трошкове, и то: износ 9.000 на име трошкова станарине за три месеца, износ од 38.000 на име трошкова за отварање фирме, износ од 5.800 који се односи на накнаду за пружене услуге од стране адвоката приликом отварања предузећа и износ од 2.400 који се односи на трошкове за рад адвоката за месец дана, а што све укупно чини износ од 72.500. Овом писменом изјавом, поред признања дуга, тужени се обавезао да ће напред наведени износ исплатити тужиоцу до 15.10.1999. године. Изјаву је својеручно потписао. Потписивању ове изјаве о дугу претходио је однос тужиоца и туженог који се састојао у томе да је тужени становао код тужиоца бесплатно три месеца у ГГ, да је уз помоћ тужиоца отворио предузеће за грађевинске послове, а да је тужиоцу дао специјално пуномоћје за управљање послова предузећа с обзиром да није познавао језик. Новац је давао тужилац а тужени се обавезао да ће му уложени новац вратити кад предузеће отпочне са радом. У међувремену је тужени без знања тужиоца продао предузеће за 35.000.

Полазећи од чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права

показани од тивених ставља, нижестепени судови су правилном применом материјалног права усвојили тужбени захтев. При том је другостепени суд правилно пошао од одредби Закона о облигационим односима, које указују да је правни однос између тужиоца и туженог у потпуности садржао елементе уговора о зајму, из члана 562. став 1. Закона о облигационим односима. Наведеним одредбама Закона о облигационим односима предвиђено је да зајмопримац, овде тужени, је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета, зајмодавцу, овде тужиоцу. Код чињенице да је у писменој изјави, коју је тужни лично потписао тачно наведена висина дуга према тужиоцу, да су специфицирани основи тог потраживања, са датумом доспећа истог, несумњиво је да је дата писмена изјава о признању дуга пуноважна и разумљива. Надаље произилази да дуг туженог према тужиоцу постоји, па како га он тужиоцу није вратио, то је у обавези да то и учини. Како се ради о новчаном потраживању, са чијим испуњењем је дужник, овде тужени, пао у доцњу, то повериоцу, овде тужиоцу припада и камата, како су то правилно утврдили нижестепени судови.

Из садржаја ревизије произилази да се ревизијски наводи углавном односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. То је у супротности са одредбама члана 385. став 3. Закона о парничном поступку, којом је предвиђено да се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са изложеног, а на основу одредби члана 393. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ